

Antwoord per brief

Geachte fam. H. te K,

Er is me door u een vraag gedaan over wat we lezen in 1 Petrus 1:3-5. In het bijzonder schijnen de laatste woorden uit het 5e vers u wat te zeggen te hebben. Voor de lezers van deze brief zal ik even het gedeelte uit Gods Woord waarin we deze laatste woorden kunnen vinden hier neerschrijven. We lezen dan het volgende: "Geloofd zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Tot een onverderfelijke en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u. Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd." U hebt me geschreven dat u me jaren geleden hierover hebt horen preken. Ik heb dit even nagezien en toen zag ik dat dit 36 jaar geleden is. Zoals u me in uw brief hebt medegedeeld, hebt is daar veel troost uit mogen ontvangen Nu is dit echter zo anders hij u geworden. Maar u schijnt daarom toch juist te gevoelen dat het laatste vers aan is moet bewaarheid worden..

Het laatste is echter niet los te zien van het eerste. Het is een rijke stof van overdenking die we in die tekstwoorden vinden. De laatste woorden schijnen u nu echter wel het meest bezig te houden. De kanttekening zegt daar maar kort van: "Dat is de uiterste dag, als Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden. Rom. 5:3 en Jak. 1:2". Ik heb gezien dat alle verklaarders daar zo over denken. Wel wordt er dan ook wel over opgemerkt dat geheel de tijd van het Nieuwe Testament de laatste tijd te noemen is. Het is de laatste bedeling waaronder wij leven. Maar toch mogen we ook wel denken aan de zeer donkere tijd die aan de wederkomst des Heeren zal voorafgaan. Het zal volgens Christus' verklaring in de gelijkenis van de vijf wijze en vijf dwaze maagden middernacht geworden zijn, als het geroep zal gaan "Zie, de Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet!" De tijd die we thans beleven, zal u ook wellicht veel te denken geven. En het is ook goed en nodig dat we opmerken wat er thans gebeurt. De wijze maagden zullen ook wel slapen als de Bruidegom zal komen, maar dit staat ons ook ter waarschuwing beschreven. Er zal olie in de vaten moeten zijn. Dat laatste zal bij de dwaze maagden gemist worden.

Als het echter zo bij ons zal mogen zijne als de apostel in geheel dit Schriftgedeelte zegt, dan zal het goed met ons uit kunnen komen. Daarom heb ik al opgemerkt dat het laatste niet los te zien is van het eerste. En dat eerste heeft u misschien toch ook wel wat gedaan, want de preek van 36 jaar geleden schijnt u nog niet vergeten te zijn. En och, daar zal het ook maar net op aankomen, dat er een wedergeboorte zal hebben mogen plaatsvinden tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus christus uit de doden. Deze wedergeboorte valt alleen de uitverkorenen ten deel, want in het 2e vers heeft de apostel de uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader aangesproken. We hebben ons altijd maar aan geheel Gods

Woord te houden. Liever horen velen maar niet over de uitverkiezing spreken, maar daarin komt ook net de vijandschap van de van God afgevallen mens tegenover de grote Schepper aller dingen openbaar. Mocht men er maar eens recht begerig naar worden om tot die uitverkorenen te mogen behoren, die naar Gods grote barmhartigheid worden wedergeboren tot een levende hoop. Daar zal het nu maar net voor een ieder onzer op aankomen. Barmhartigheid wordt aan een gans ellendige bewezen. En we zijn allen toch zo diep ellendig door onze moedwillige afval van de levende God geworden. Moet het niet een wonder voor ons zijn, dat God barmhartigheid aan door eigen schuld diep ellendigen wil bewijzen? Dat doet Hij naar Zijn vrijmachtig welbehagen. Hij vindt daartoe geen oorzaak in de mens, Er is geen deugd in de mens die Hem daartoe beweegt, maar ook het aanschouwen van de ellende van de mens beweegt Hem daar niet toe. Als de ellende van de mens Hem daartoe moest bewegen, dan werden alle mensen zalig, ja, dan zouden zelfs de duivelen nog wel uit hun gevallen staat gered worden. Maar God handelt hierin met Zijn schepsel uit loutere soevereiniteit.

Maar dat doet dan ook juist het wonder zo groot worden voor hen aan wie Hij Zijn barmhartigheid wil bewijzen. Die barmhartigheid wordt in de tekst in het bijzonder de Vader toegeschreven. Er staat immers: “Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren.” God de Vader is in het bijzonder de Rechter, Die het recht van het Goddelijk Wezen handhaaft. Maar nu wordt de wedergeboorte Hem ook in het bijzonder toegeschreven, want er wordt gezegd dat Hij naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren. Maar hoe heeft Hij dat kunnen doen, zonder Zijn recht te schenden? Wel, er wordt ook gesproken over de opstanding van Jezus Christus uit de doden. De Vader heeft Zijn Zoon er niet toe gespaard, opdat Hij door een rechte weg Zijn barmhartigheid zou kunnen bewijzen. Daartoe moest Zijn Zoon, Die met Hem waarachtig God is, mens worden en in de menselijke natuur de straf op de zonde dragen. Zijn Zoon was alleen daartoe in staat, want Die zou zulk een volkomen rantsoen aanbrenge, dat Hij in de dood niet zou behoeven te blijven. De Vader heeft Hem ook uit de dood opgewekt en heeft daarin doen blijken dat Hij volkomen door Zijn aangebrachte gerechtigheid bevredigd was. Christus is ook opgestaan door Zijn eigen Goddelijke kracht, want aan zulk een Borg was het grote werk der verlossing toebetrouwd, Die niet alleen de dood teniet zou doen, maar ook het leven aan zou brengen.

Nu kan een geestelijk dode zondaar door Hem tot een nieuw leven komen. Dat geschiedt in de wedergeboorte, want die wedergeboorte is een opwekking van de mens uit zijn geestelijke doodstaat. Zo verkrijgt zulk een mens daarin dus het geestelijk leven door Hem. Die voor die mens uit de dood opgestaan is. Wanneer vindt dus de wedergeboorte plaats? Niet als de mens bewust gerechtvaardigd wordt, zoals velen in hun blindheid willen beweren, maar als de Heere een nieuw leven aan de mens schenkt. En in dat nieuwe leven begint het niet met een kennis van de verlossing, maar met een kennis van de ellende. Ja maar, er wordt toch over een wedergeboorte gesproken tot een levende hoop? Ja, die wedergeboorte is een wedergeboorte tot een levende hoop, want daarin is de zaligmakende overtuiging van een uitwendige overtuiging onderscheiden. Een uitwendige of een meer algemene overtuiging kan de mens tot de wanhoop brengen, maar daar bewaart God hen voor die Hij zaligmakend overtuigt. Er komt een droefheid naar God die een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt. De ziel komt in een smartelijk Godsgemis. Het is wel waar, dat zalig worden in een weg van ontdekking voor zulk een zondaar steeds onmogelijker wordt. En zo kan men wel de

wanhooft nabij komen, maar de Heere bewaart zulk een mens voor een wanhopige daad. Er is een trekking van Gods liefde in die zaligmakende overtuiging. Maar het behaagt de Heere ook om op Zijn tijd de ziel te brengen tot een levende hoop. Dat is niet een hoop die op het eigen werk van de mens gegrond is. Nee, er wordt over een levende hoop gesproken door de opstanding van Christus uit de doden. Hoe kan er een levende hoop in de ziel ontstaan? Alleen als een hoop op alles wat van de mens zelf is, schoon ontvalt en er een weg van zaligheid uit vrije genade de mens ontdekt wordt. Daar wordt het dal van Achor reeds tot een deur der hoop. Dat is dus al een vrucht van Christus opstanding uit de dood. Er is een levende Jezus door Wie men nog zalig kan worden. Wat wordt zalig worden dan toch ruim voor de ziel. Hier ontdekt zich voor de ziel ook die grote barmhartigheid Gods waarvan de tekst spreekt.

De Heere geeft het zulk een mens te geloven dat er nieuw leven voor hem gekomen is. Men komt als in een nieuwe wereld terecht. Het oude is voorbij gegaan en het is alles nieuw geworden. De weg naar de hel ziet men daar al voor zich toegesloten en de weg naar de hemel ruim geopend. Elke geloofsoefening sluit de twijfel uit. De zekerheid ligt dan ook in het wezen des geloofs. Laat ons daar toch aan vasthouden. Dit hebben al de Godvruchtige oude schrijvers geleerd, ook Van der Groe op wie men zich voor een verkeerde stelling zo graag beroept. Nee, Van der Groe heeft niet geleerd dat men bij een bewuste rechtvaardigmaking pas een levende hoop ontvangt. Men leest veelal de oude geschriften bij eigen licht en niet bij Goddelijk licht. Is het niet nodig dat men tot een meer bewuste en klaardere kennis van het werk der zaligheid wordt gebracht? Ja, daar weet de Heere op Zijn tijd ook wel plaats voor te maken. De discipelen mochten ook al een nieuw leven bezitten in de kennis van de Persoon des Middelaars. De bruiloftskinderen konden niet vasten zolang de Bruidegom bij hen was. Maar toen de Bruidegom van hen weggenomen werd, toen werd het een vasten en wenen voor hen in die dagen. Ze schenen van Zijn opstanding nog niets af te weten, al had Hij daar al veel met hen over gesproken. Hij moest Zich als opgestaan uit de dood aan hen openbaren, om Hem recht in de kracht van Zijn opstanding te leren kennen tot hun rechtvaardigmaking. Dat deed een Thomas uitroepen: "Mijn Heere en mijn God!" Het is nodig dat zo de vaste grond van de zaligheid door ons mag worden gevonden in dat Goddelijke werk. Dan zullen we mogen weten wat het zeggen wil dat er een opgestane Christus is, Die door de Vader is opgewekt uit de dood, daar de Vader door Zijn werk volkomen bevredigd is. Zo kan de Vader Zich nu recht in Zijn grote barmhartigheid door de zondaar doen kennen. O, wat geeft dat een vaste grond der hoop! De Vader heeft als Rechter niets meer van de zondaar te eisen, maar spreekt hem op grond van de aangebrachte gerechtigheid des Middelaars volkomen vrij. Hier wordt de verklager der broeders gescheiden en een vloekende wet tot zwijgen gebracht. Ja, zo wil een Drie-enig God Zich tot zaligheid doen kennen want op het Paasfeest volgt ook de Hemelvaartsdag en het Pinksterfeest. De Geest is de dierbare Toepasser van het Goddelijke werk en wordt dan ook de Geest des geloofs genoemd. O, van welk een dierbare inhoud is toch de tekst die thans onze gedachten vraagt. We kunnen het nu maar kort aanstippen wat de tekst ons te zeggen heeft. U hebt me gevraagd om in het bijzonder iets te schrijven over de laatste woorden van het 5e vers. Er wordt over een Goddelijke bewaring gesproken, Allereerst wordt er gezegd dat er een onverderfelijke en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis bewaard blijft in de hemelen voor hen die als vrucht van de opstanding van Christus wedergeboren worden tot een levende hoop. Die erfenis blijft dus in de hemelen bewaard. Niemand kan de door God verkorenen die erfenis ontroven. Tot die erfenis heeft God de Zijnen van eeuwigheid

verkoren. En die verkiezing Gods is onverbrekelijk en onberouwelijk. Met een verkeerde leer stelt men eigenlijk de verkiezing als nog verbrekelijk. De kinderen zouden in de moederschoot en als pas geboren nog als voorwerpen der verkiezing moeten worden gezien, maar opgroeiende zouden ze die verkiezing zich nog onwaardig kunnen maken. Maar de door God verkorenen zullen het weten dat ze in de moederschoot al verdoemelijk voor God waren krachtens de toegerekende erfschuld. Als een onreine zijn ze uit de onreine voortgekomen.

In hun jonge jaren kunnen ze een zondig leven hebben gehad, maar als de Heere Zijn genade heeft willen verheerlijken in het hart, hebben ze mogen zien dat ze als een door God verkorene wedergeboren zijn en dat omdat God ze liefgehad heeft met een eeuwige liefde. Ze waren van eeuwigheid tot de zaligheid verkoren en die verkiezing was niet teniet te doen door een zondig leven. Het ogenblik mocht komen dat God ze als een door Hem verkorene heeft willen oprapen van het vlakke des velds. De erfenis bleef voor hen bewaard. Die kon de duivel ze niet ontroven door al zijn verleidingen tot het kwaad. Maar nu blijft die onverderfelijke en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis ook voor hen bewaard, al verzondigen ze het ook altijd maar weer na ontvangen genade. Wij kunnen niet anders doen dan die erfenis bevleken en ze ons onwaardig maken. Maar toch blijft die erfenis onbevlekt. God Zelf wordt de onverderfelijke God genoemd in Rom. 1:23. En de verkiezing ligt in die onverderfelijke God vast. En zo zijn de roeping en de verkiezing Gods ook onberouwelijk. Wat gebeurt er bij de dood voor een kind van God? Dan mag het verderfelijke de onverderfelijkheid aandoen. Dat zegt de apostel in 1 Kor. 15 in verband met wat hij daar ons leert van de zalige opstanding. Maar dit geldt ook al voor de ziel van stonde aan bij het sterven. Die erfenis die ze dan al verkrijgt, kan ze nooit meer verliezen. De hemelse gelukzaligheid is zonder verandering, ook al zal men na de opstanding naar ziel en lichaam beide die zaligheid mogen verkrijgen. Men kan dus wel tot een meerdere heerlijkheid opklimmen, maar van verderving is er geen sprake. De erfenis is ook een onbevlekkelijke erfenis. Er zal geen zonde ooit meer tussenkomen om de erfenis te bevleken. O, welk een zaligheid heeft God toch Zijn volk bereid! Dat wordt steeds meer het verlangen van de ziel, om straks onbevlekt voor de troon gesteld te mogen worden, Het wonder wordt steeds groter, te mogen denken dat zo'n nietige zondige sterveling voor de troon van die grote, hoge en volzalige God gesteld zal worden. Maar tot zulk een zaligheid heeft God toch zulk een mens verkoren. En hoe onwaardig men het zich ook moet keuren, het verlangen gaat er toch naar uit. Hier is men nog uitwonende van de Heere en inwonende in het lichaam der zonde en des doods. Maar men wordt toch zeer begerig om uit dit lichaam uit te wonen en bij de Heere in te wonen, om Hem welbehagelijk te mogen zijn. En ook is die erfenis onverwelkelijk. Men zal het nooit moede worden om in die zaligheid te mogen delen. Eeuwig zal men storeloos in hetzelfde genot mogen delen. Zulk een erfenis blijft nu in de hemelen bewaard. En dan dat wonder: voor u! Het zal voor een ieder die dat te beurt mag vallen, het grootste wonder worden.

Maar er wordt dan ook nog wat aan toegevoegd. Er wordt gezegd: "Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd." Dat wordt met al de genade die geschonken kan zijn het grootste wonder en ook de dierbaarste weldaad, dat er een volharding der heiligen is, geen volharding in eigen kracht, maar in de kracht Gods. Als we in eigen kracht staande moesten blijven, was het zeker een verloren zaak. En daarom heeft het ook nog wel wat te zeggen als er over de

laatste tijd gesproken wordt. Ik meen uw bedoeling hierin wel begrepen te hebben Ik heb er al iets over geschreven. Die woorden doen ons in het bijzonder denken, zoals de verklaarders zeggen aan de wederkomst des Heeren, maar we mogen toch ook wel denken aan de zeer bange tijd die daaraan vooraf zal gaan. Als we zien op al die ongerechtigheid die in deze wereld bedreven wordt, kunnen we bij een weinig inkerend licht naar binnen daar niet boven uit komen. We dragen toch ook altijd nog zo'n goddeloos bestaan met ons om. En we moeten soms ook nog zien waar onze kinderen of kleinkinderen zich in mee laten voeren met de geest des tijds. Ziende op dat alles kunnen we ons niet verheffen. Maar nu wordt er toch gesproken over de zaligheid die bereid is om geopenbaard te worden in de laatste tijd. Het gaat door de donkerste tijden met de Kerk op de eeuwige overwinning aan De strijd zal niet altijd duren. Wanneer ze op het zwaarst zal worden, zal de redding nabij zijn. De Heere geve er ons nog maar een oog voor om te zien dat het juist door de grootste donkerheden op het eeuwig licht aangaat. Gods oog zal geslagen blijven op dat overblijfsel dat er ook in die laatste tijd nog zal zijn, hoe klein het ook zal zijn, want als de Zoon des mensen komen zal, zal Hij nog geloof vinden op de aarde? Dat zijn Christus eigen woorden. Zo donker zal het zijn, als Hij komen zal. Mochten we op deze tekenen des tijds nog maar goed acht geven. En mocht dat u en onze opgroeiende jeugd nog eens tot een ernstig nadenken brengen, O, het zal er toch zo op aankomen om nog tot dat overblijfsel te mogen behoren dat in de kracht Gods bewaard blijft in de laatste tijd tot die onverderfelijke, onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis. Ik wil hier nu maar mee besluiten. De Heere gebiede nog genadiglijk Zijn onmisbare zegen over het gebrekvolle schrijven hierover.

Ds. F. Mallan

Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren, tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Tot een onverderfelijke, en onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u, Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in den laatsten tijd, 1 Petrus 1:3-5.

Commentaar – DJK : Geachte medereiziger naar de eeuwigheid, de tijden van de Roomse kerkelijke traditie keren langzaam maar zeker weer tot ons weder. Wat wil ik hiermee zeggen? Namelijk het volgende. Ik citeer hier nu een kort stukje uit de encyclopedie over de RKK : Schrift & Traditie. “Naast het gezag van de Bijbel kent de Katholieke Kerk ook goddelijk autoriteit toe aan de Traditie of de overlevering, omdat zij van mening is dat de Bijbel ontstond in een reeds bestaande kerkelijke traditie waarbinnen hij volgens het leergezag gelezen en uitgelegd dient te worden. Onder de Traditie wordt verder verstaan alles wat in de kerkgeschiedenis als openbaring van de geloofsleer naar voren is gekomen en in veel gevallen dogmatisch is vastgelegd.”

Bron : http://nl.wikipedia.org/wiki/Rooms-katholieke_Kerk#Schrift_en_Traditie

Zo nu destijds, en heden nog steeds de RKK dogmatisch overall maar een godsdienstige draai aan geeft, doet ds. F. Mallan in zijn bovenstaand antwoord namelijk precies eender. Wat heeft dit bij Rome geleidt...? Namelijk, dat vele Rooms Katholieken zelf niet meer onderzoeken in het Woord, of zelfs geheel de Bijbel niet meer lezen, of zelfs niet eens een Bijbel meer in huis hebben. Bij de Ger. Gem. in Ned. is dit gelukkig nog niet het geval. Maar velen zien er de consequenties niet van in, wat sommige kerkleiders vanuit hun kerkverband middels een dergelijk pauselijk spreken, zomaar op een on-Bijbelse wijze durven te beweren. Wanneer dan een bepaalde dominee een zekere status heeft bereikt, van bijna alle ‘stukken’ in de heilsleer te hebben doorleefd, verbinden zij hier al snel aan vast, dat zo’n dominee het toch wel moet weten, omdat hij het immers zelf allemaal van God ondervindelijk heeft geleerd. Hetgeen bij velen in dit kerkverband, maar ook daarbuiten, ertoe heeft geleidt, dat men zelf het Woord niet of nauwelijks meer onderzoekt, naar Hand. 17:11, en nog minder onderzoekt wat onze vaders over deze dingen gezegd hebben. Want, het is werkelijk niet gering op hoedanige wijze hier Gods Heilige Wet met het Gods Heilig Evangelie wordt vermengd. Theodorus Van der Groe heeft het destijds alrede klaar en helder geprofeteerd, dat wie in het stuk der wedergeboorte dwaalt, eigenlijk in alle dingen dwaalt. Wat is het toch ook een ontzagelijke zaak, wanneer gehele massa’s zielen bevangen zijn geworden met Roomse leerdwalingen. Het Jodendom leerde destijds, en heden nog steeds, het geestelijk leven door de onderhouding der Wet. Rome leerde destijds werkelijk NIET anders. Eerst overtuigd worden van zonden, dan boetvaardig worden, waarna het leven der heiligmaking in de ziel begint aan te vangen middels de goede werken der Wet. En een héél enkele uitzondering komt tot de zekerheid van de kennis der schuldvergeving. Maar eigenlijk kan een mens het NOOIT zeker weten. Hooguit één op de miljoen mensen. Daartoe heeft Rome in zijn strijd tegen de Reformatie, op het concilie van Trente, dan ook de zekerheid des geloofs vervloekt. Maar wat leert nu de Ger. Gem (in Ned.), maar ook de OGG, en vele anderen met hen? Namelijk, dat het geestelijke leven ook begint wanneer een ziel overtuigt wordt van schuld en zonden. Het Jodendom en ROME leerden het geestelijk leven vanuit de onderhouding der Wet, maar de Ger. Gem. in Ned, leert het geestelijk leven (alrede) vanuit de zogenoemde ‘zaligmakende’ overtuigingen der Wet. Linksom of rechtsom, het is beiden

vanuit de Wet. Wat dus inhoudt dat de overtuigingen der Wet, een ziel (alrede) zalig en geestelijk levend maken, c.q. wederbaren. Terwijl toch de apostel in Galaten 3:12-21 toch zeer duidelijk aangeeft dat de Wet niet uit het geloof is, en ook niet machtig is om geestelijk levend te maken. Maar ds. Mallan meent dus van wel, met natuurlijk de vermelding/kanttekening daarbij, AAN GODS KANT...!! Nog niet van 's mensen zijde, want daar weet die overtuigde ziel nog niet van. Dit houdt dan dus ook in, dat God tegelijkertijd, een verkoren zondaar door de kracht van Zijn heilige Wet kan verdoemen, maar ook in Christus barmhartig kan zijn door de verlossende kracht van Zijn heilig Evangelie, lees HC zondag 4 & zondag 5. Dit houdt dan ook in dat een ziel geestelijk tegelijk met zijn eerste man en zijn Tweede Man getrouwd kan zijn, Rom. 7:1-3. Die overtuigde ziel moet eigenlijk eerst nog wel verlost worden van zijn eerste man, maar toch is die ziel (aan Gods kant) alrede met God in Christus verzoend, getrouwd én verenigd. Zie hier kort samengevat de leer van ds. F. Mallan en zijn aanhangers. Daarnaast durft ds. Mallan in dit antwoord ook Theodorus van der Groe nog voor zijn dogmatische rammelkarretje te spannen, door te zeggen dat Van der Groe het destijds nooit zo bedoeld heeft te zeggen, dat een ziel pas bij een bewuste rechtvaardigmaking een levende hoop ontvangt.

Het gaat mij dus om deze twee citaten van ds. Mallan – lees hier geciteerd vanaf blz. 303 (rechts) : “Wanneer vindt dus de wedergeboorte plaats? Niet als de mens bewust gerechtvaardigd wordt, zoals zovelen in hun blindheid willen beweren, maar als de Heere een nieuw leven aan de mens schenkt. En in dat nieuwe leven begint het niet met een kennis der verlossing, maar met een kennis van de ellende. Ja maar, er wordt toch over een wedergeboorte gesproken tot een levende hoop? Ja, die wedergeboorte is een wedergeboorte tot een levende hoop, want daarin is de zaligmakende overtuiging van een uitwendige overtuiging onderscheiden. Etc...”

Ik wil hier graag even laten volgen, wat onze Dordtse vaders destijds over de wedergeboorte gezegd hebben:

3/4 - 12 En dit is die wedergeboorte, die vernieuwing, nieuwe schepping, opwekking van de doden en levendmaking, waarvan zo heerlijk in de Schrift gesproken wordt, dewelke God zonder ons in ons werkt. En deze wordt in ons niet teweeggebracht door middel van de uiterlijke prediking alleen, noch door aanrading, of zulke manier van werking, dat, wanneer nu God Zijn werk volbracht heeft, het alsdan nog in de macht des mensen zou staan wedergeboren te worden of niet wedergeboren te worden, bekeerd te worden of niet bekeerd te worden. Maar het is een gans bovennatuurlijke, een zeer krachtige, en tegelijk zeer zoete, wonderlijke, verborgen, en onuitsprekelijke werking, dewelke, naar het getuigenis der Schrift (die van den Auteur van deze werking is ingegeven), in haar kracht niet minder noch geringer is dan de schepping of de opwekking der doden; also dat al diegenen, in wier harten God op deze wonderbaarlijke wijze werkt, zekerlijk, onfeilbaar en krachtiglijk wedergeboren worden en daadwerkelijk geloven. En alsdan wordt de wil, zijnde nu vernieuwd, niet alleen van God gedreven en bewogen, maar, van God bewogen zijnde, werkt hij ook zelf. Waarom ook terecht gezegd wordt dat de mens, door de genade die hij ontvangen heeft, gelooft en zich bekeert.

3/4 - 13 De wijze van deze werking kunnen de gelovigen in dit leven niet volkomenlijk begrijpen; ondertussen stellen zij zich daarin gerust, dat zij weten en gevoelen, dat zij door deze genade Gods met het hart geloven, en hun Zaligmaker liefhebben.

DJK : Het is zeer belangrijk en nuttig om te weten dat de kanttekenaren van onze oude Staten Vertaling 1637 niet alleen de Bijbel in het Nederlands vertaalden, maar ook als mede-opstellers van de Dordtse leerredenen waren aangesteld. Versta derhalve hun omschrijving van de wedergeboorte in artikel 3/4 lering 11, 12, 13 nader vanuit onderstaande kanttekeningen bij Rom. 6:3-9, bij Gal. 3:27, bij Kol. 2:11-13, bij Titus 3:5-7, bij Efeze 1:13, bij Efeze 5:25-26, bij 1 Petr. 1:3, bij 1 Petr. 3:20-21, bij 1 Kor. 15:42-45, en bij 2 Kor. 5:17-18. Ik citeer nu twee Bijbelgedeelten met kanttekeningen:

Titus 3 vers 5-7: Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes. Denwelken Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten door Jezus Christus, onzen Zaligmaker; Opdat wij, gerechtvaardigd zijnde door Zijn genade, erfgenamen zouden worden naar de hope des eeuwigen levens.

12) door het bad

Dat is, door de wedergeboorte en vernieuwing des Heilige Geestes, die als een waterbad is, waardoor de vuiligheden onzer zonden gewassen en gereinigd worden, Ezech. 36:25-27, waarvan het waterbad des doops een teken en zegel is. Zie dergelijke wijze van spreken Rom. 4:11.

14) uitgegoten

Dat is, overvloedig medegedeeld. Hij blijft bij de gelijkenis van het water. Zie dergelijke Jes. 44:3; Ezech. 36:25 en Ezech. 39:19; Joel 2:28; Zach. 12:10; Hand. 2:17, en Hand. 10:45.

15) gerechtvaardigd

Dat is, vrijgesproken in het oordeel Gods, door toerekening der gerechtigheid van Christus en vergeving der zonden.

Efeze 1 vers 13-14: In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte. Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid.

45) nadat gij geloofd

Of, als gij geloofd hebt. Want deze verzegeling des Geestes geschiedt door het geloof, en op het geloof, Gal. 3:2.

46) verzegeld geworden

Deze wijze van spreken is genomen van de mensen, die tot versterking van enige beloften verzegelde brieven plegen te geven, en dat menigmaal met opdrukking van hun eigen wapen of beeld. De beloften van de vergeving onzer zonden, van onze aanneming tot kinderen en onze eeuwige erve, worden ons gedaan door het Evangelie, en worden door het geloof ons toegeëigend. De verzegeling des Geestes, die daarbij gevoegd wordt, is de wedergeboorte of vernieuwing van Gods beeld in ons, waarmede Hij onze zielen begaaft en daarop drukt, als wij in Christus geloven, om ons meer en meer te verzekeren van de uitvoering van zijne beloften, 2 Cor. 1:21,22, en 2 Cor. 3:18. En betuigt bovendien hetzelfde aan ons

gemoed, als met een Goddelijke inspraak, waarover wij ook God als onzen Vader durven aanroepen, Rom. 8:15; Gal. 4:6, en roemen op de hoop der heerlijkheid Gods; Rom. 5:2, en Rom. 8:38,39.

Dit is toch vrij helder en Bijbels omschreven, en is toch NIET voor tweeërlei uitleg vatbaar....?? Lees in deze onderstaande link evt. verder over de wedergeboorte.

<http://www.dewoesteweg.nl/belijdenisgeschriften/dordtse-leerredenen/>

Ds. F. Mallan: “Nee, Van der Groe heeft niet geleerd dat men bij een bewuste rechtvaardigmaking pas een levende hoop ontvangt. Men leest veelal de oude geschriften bij eigen licht en niet bij Goddelijk licht. Is het niet nodig dat men tot een meer bewuste en klaardere kennis van het werk der zaligheid wordt gebracht? Ja, daar weet de Heere op Zijn tijd ook wel plaats voor te maken. De discipelen mochten ook al een nieuw leven bezitten in de kennis van de Persoon des Middelaars. De bruiloftskinderen konden niet vasten zolang de Bruidegom bij hen was. Maar toen de Bruidegom van hen weggenomen werd, toen werd het een vasten en wenen voor hen in die dagen.”

Gaan we eens even kijken wat Theodorus Van der Groe destijds over deze zaken heeft mogen schrijven, wellicht bij een ander licht dan het zgn. licht, waar ds. Mallan zich mee op de been tracht te houden. Ik citeer hier Van der Groe vanuit zijn boek - De toetssteen van ware en valse genade: *“In onze oorspronkelijke staat, door de aardse geboorte uit het vlees, staan wij met alle mensen, in de nauwste gemeenschap met de aardse Adam, die tegen God gezondigd heeft in het Paradijs. En dan dragen wij ook Zijn aards beeld, of Zijn zondige en onheilige natuur, welke geheel ligt onder de vloek der Wet, Gal. 3:10, en door welke de gehele wereld verdoemelijk is voor God, Rom. 3:19. Ja, dood door de misdaden en de zonden, Ef. 2:1. Dit is onze oude mens, welke wij in de bekering gaan verzaken en afleggen. Maar in onze vernieuwde staat door de hemelse wedergeboorte van de Heilige Geest staan wij in de nauwste gemeenschap met de hemelse Christus, die Zelf onze zonden gedragen en verzoend heeft, op het hout, 1 Petrus 2:24. En dan ontvangen wij ook Zijn hemels beeld of heilige en Goddelijke natuur, welke wij nu deelachtig worden, 2 Petrus 1:4, en waardoor wij dan het leven en de zegen, uit genade, van God ontvangen, Hand. 3:25; Ef. 1:3; Joh. 3:36 en 11:25. En dit is dan de nieuwe mens, welke wij ontvangen en aandoen in de zalige bekering. Van de oorsprong dier beide mensen zal de Zaligmaker ons de rechte beschrijving geven, als Hij zegt: Hetgeen uit vlees geboren is, dat is vlees en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is Geest, Joh. 3:6. Het vlees is de grondslag van de oude mens, en de Geest van de nieuwe mens. De oude mens is enkel vleselijk, en bedenkt de dingen die op de aarde zijn, en de nieuwe mens is enkel geestelijk, en zoekt de dingen die boven zijn, daar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods, Kol. 3:1, 2. De een draagt een aardse, de ander een hemelse natuur. De een hangt de satan, de ander hangt God onafscheidelijk aan. Met de ene zijn wij voor eeuwig verdoemd, in Adam, met de andere zijn wij eeuwig zalig, in Christus. Laten nu alle Pelagiaansgezinden des mensen rampzalige verdorvenheid in Adam, en de ware bevindelijke overtuiging door Gods Geest, dan vrij ontkennen en bestrijden, zo veel zij willen, en laat ook zelfs ons blinde Gereformeerde volk het dat Pelagiaanse dwaalspoor, helaas! nu mede zo ongelukkig trachten uit te werken, het kan niet helpen, want wij weten, beide uit de Wet en het Evangelie, dat even hierin de gehele grondslag ligt van het ene stuk of deel van de waarachtige bekering, en dat zonder dit ene deel van de bekering, het andere ook op geen enkele manier kan bestaan. Want waar geen oude mens, in Adam, door een Goddelijke overtuiging waarlijk eerst gestorven is, aldaar zal ook geen nieuwe mens in Christus, door een Goddelijk geloof immermeer aanvangen te leven of op te staan, Gal. 2:19-20, Rom. 6:3-8.”*

Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven, Rom. 6:4-8.

Met de volgende kanttekeningen daarbij:

7) in Christus Jezus gedoopt

Namelijk om te betuigen onze gemeenschap, die wij met Christus hebben door het geloof.

8) in Zijn dood gedoopt zijn?

Dat is, door de doop verzekerd worden dat wij gemeenschap hebben aan Zijnen dood, waardoor niet alleen onze zonden voor God verzoend zijn, maar ook de Heilige Geest is verworven, door wiens werking de verdorvenheid, die in ons is, haar leven of heersende kracht is benomen, hetwelk is de eerste trap onzer wedergeboorte; Tit. 3:5,6. De apostel schijnt hier te zien op de wijze van dopen, in de warme Oosterse landen veel gebruikelijk, waar de mensen geheel in het water ingedoopt werden, een weinig tijds onder het water bleven, en daarna uit het water oprezen; en aan te wijzen, dat deze indoping en blijven in het water ene afbeelding is van Christus' dood en begravenis, en het oprijzen uit het water van Zijne verrijzenis.

9) met Hem begraven

Dit is de tweede trap onzer wedergeboorte, die ons door den doop wordt verzegeld, namelijk de toeneming en volharding in de doding der zonde in ons, gelijk de begravenis ene volharding was van den dood van Christus, Rom. 6:6.

11) alzo ook wij

Dit is de derde trap onzer wedergeboorte, die wij door de kracht der opstanding van Christus ontvangen, en ons door den doop wordt betekend en verzegeld; namelijk dat wij kracht ontvangen hebben om voortaan in nieuwigheid des levens, dat is in heiligheid en reinigheid te wandelen; Ef. 5:26,27.

12) één plant geworden zijn

Of, tezamen geplant zijn; ene gelijkenis, genomen van een ent, die in een jeugdigen boom ingegrift wordt, welke tot ééne plant wordt met den boom en het sap des levens en der vruchtbaarheid uit hem trekt. Alzo, wil hij zeggen, die met Christus, als de stam, door het geloof zijn verenigd waarvan de doop ook een teken is, Gal. 3:27, die verkrijgen door den Geest van Christus de kracht niet alleen om de zonden te doden en allengskens te begraven, maar ook om in nieuwigheid des levens meer en meer op te staan en ter ere Gods heiliglijk te leven; Joh. 15:1.

14) met Hem gekruisigd is

Dewijl Christus onze zonden aan het kruis op zich geladen heeft, niet alleen om die te verzoenen, maar ook om dezelve te niet te doen, gelijk volgt. Zie ook Hebr. 9:14,26,28.

16) te niet gedaan worde

Dit lichaam der zonde is wel van Christus geheel teniet gedaan, zoveel Zijne verdiensten aangaat, en is ook door Zijnen Geest in de wedergeborenen de kracht van heersen benomen, Rom. 6:12,14, maar moet allengskens meer en meer in ons vernietigd worden door denzelfden Geest, met nadere toe-eigening van den dood van Christus, gelijk Paulus daartoe de wedergeborenen vermaant, Rom. 8:13, en Rom. 12:2; Ef. 4:22; Col. 3:9, totdat dezelve in ons namaals geheel zal vernietigd worden; Hebr. 4:10.

17) niet meer de zonde dienen

Namelijk gelijk wij deden vóór onze wedergeboorte. Zie van dezen dienst der zonde nader verklaring Rom. 6:16,17,18,19.

18) die gestorven is

Dit is ene rede, genomen van de gelijkenis van een dood mens, die de werken van levenden niet meer doet en aan gene diensten meer is verbonden, waaraan hij in zijn leven verbonden was.

19) gerechtvaardigd van de zonde

Dat is, van hare macht vrijgemaakt of verlost. Want hier wordt eigenlijk niet gesproken van de vergeving der zonden, gelijk in de vijf voorgaande hoofdstukken, maar van de vernietiging van de macht der zonde; ene gelijkenis, genomen van een mens, die van den rechter gerechtvaardigd of vrijgesproken zijnde, ook meteen van de banden verlost en vrijgelaten wordt.

Wilt u misschien verder lezen in welk verband Theodorus Van der Groe deze woorden over de wedergeboorte schreef? Lees dan hier op onderstaande link, slechts 9 pagina's :

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/09/citaten-over-de-wedergeboorte-en-de-vergeving-der-zonden.pdf>

Van der Groe leerde dus vanuit dezelfde lijn als destijds onze gereformeerde Dordtse vaders. Het is natuurlijk maar net, door welke bril we lezen....?? Ds. Mallan zuigt met dit antwoord dus maar wat uit zijn duim. Waarom zo scherp? Omdat deze vervloekte leerdwalingen, een aanval doen op de eer van God, op de verworven kroonrechten van Christus, en op de zaligheid van Zijn verkoren Kerk. Waarvoor destijds vele martelaren de brandstapels zijn opgeklommen, wordt nu zomaar weer verkwanseld. Bedoeld of onbedoeld, kan me werkelijk niets schelen! Want, ik wenste wel dat ze zich geestelijk eens een ongeluk zouden schrikken, vanwege deze verfoeilijke leerdwalingen die ds. Mallan en zijn aanhangers, telkens vanuit een on-Bijbelse wijze trachten te staven en handhaven. U moest er eens aan denken, hoevelen zich aan deze zielsmisleidende leer heimelijk geestelijk vastklampen, omdat 'dominee Mallan' hen dit verkondigd heeft, en daarmee heimelijk innerlijk denken: "Als deze man het niet meer weet, wie zal het dan nog wel weten...?" - zo wordt er dan veelal gesproken. Hoevelen denken door deze misleidingen ook niet van: "eenmaal overtuigd van mijn zonden, en hartelijk geweend over mijn zonden, betekent - geestelijk alrede levend gemaakt, en kan daarom nooit meer verloren gaan,..." Heel aannemelijk en zeer begrijpelijk, wanneer men onder zulk een prediking verkeert. Maar hoevelen hebben hiermee niet voor eeuwig mis gegrepen...? Ik heb persoonlijk NIETS tegen deze dominee, maar ik verwerp, en verfoei wél zijn dwalingen, waarmee hij velen te vroeg vertroost, inzegt, en misleidt voor de eeuwigheid. Daar werpt iemand mij misschien het volgende tegen: 'namelijk dat al de leraren van dit kerkverband geen ziel rust geven, aler hij zich met bewustheid mag weten in

Christus te zijn.’ Dan antwoord ik u, dat ik dit direct aanneem, met de volgende vraag en opmerking erbij: “welk een waardij heeft dan zulk een (veronderstelde) wedergeboorte, wanneer zo’n ziel Christus (nog) niet kent, wanneer hij nog geen vrede met God mag kennen, wanneer hij (nog) geen levende hoop heeft tot zaligheid, en wanneer zo’n ziel daar dus nog niet mee kan sterven en zijn Rechter kan ontmoeten.” Ja, zult u mij zeggen: ‘het zal wél in Christus moeten komen, anders bleek het achteraf bezien, toch geen echte wedergeboorte...!’ Geliefden, zie daar de leer van Abraham Kuiper, aangaande de veronderstelde wedergeboorte. Alleen verpakt in een iets vromer omhulseltje. Wat er het meest dichtbij komt, blijkt wel degelijk de gevaarlijkste uitleg van leer te zijn! Wat blijkt hier maar weer, dat geschonken en ondervonden persoonlijke genade, werkelijk geen garantie is, voor de uitleg van een zuivere theologie. Deze dingen daarom ALTIJD van elkaar gescheiden houden. Want, al de genoemde bevindelijk zaken in dit antwoord, zijn best kostelijk om te lezen. Maar, het wordt helaas alleen wel op een zeer misleidende wijze gebracht. Misschien niet zo bedoeld, maar helaas wel zo gebracht! En omdat dit in het openbaar wordt verkondigd, mag dit ook in het openbaar openlijk worden weerlegd, zonder ook maar iets tegen de persoon van ds. Mallan te hebben.

Daarom kan een ziel alleen maar op een rechte en eerlijke wijze vertroost, vermaand en onderwezen worden, vanuit een zuivere theologische leer. Wanneer mensen hier op aarde een huis gaan kopen, zijn ze daar vaak jaren mee bezig. Is de fundering van het huis niet verouderd? Zijn de kozijnen niet verrot? Waar regelen we de voordeligste hypotheek? Waar kopen we de meubels? Noem verder maar. Op dit punt laten de meesten zich niet zomaar iets in hun handen duwen. Maar, hoe anders ligt dit op geestelijk gebied. Want, daar betreft het immers ons eeuwige geestelijke huis. Moesten wij dat dan niet veel meer onderzoeken? Hoevelen nemen hierin niet een zeer laconieke houding aan, zo van, dat doet onze dominee wel voor mij. Net als destijds de Roomsden deden. Maar wat nu, wanneer uw bekeerde dominee op een ontzaggelijke wijze dwaalt in de uitleg van de heilsleer? Moest u dit dan niet onderzoeken, en juist wel honderd keer nagaan, of het wel klopt, wat uw leraar u geestelijk tracht te verkopen? Want, vertel mij nu eens: hoe komt God middels deze uitleg van leer aan Zijn eer, en hoe worden Zijn deugden en heilig Recht dan verheerlijkt en opgeluisterd? Eerder alleen het omgekeerde! Want, aan die verworven ere Gods door Christus volbrachte werk, hangt toch de zaligheid van de Kerk. Wij mogen een ziel daarom niet troosten en een zgn. wedergeboorte in zijn geestelijke handen duwen, waar God niet vanaf weet. Wij mogen een ziel niet inzegenen, wanneer deze ziel nog onder de vloek en doem der Wet verkeert. De Wet preekt ons geen Jezus, nog het leven in Hem, maar preekt ons de dood en de vloek in Adam, c.q. de doem van ons zondige en menselijk bestaan waarin wij voor God zijn gevallen. De Wet preekt ons Gods Heiligheid, en is daarmee een afspiegeling van Gods heilig Recht. God gaf Zijn Wet op Horeb niet om te houden, maar juist om schuldig bevonden te worden, Rom. 3:20. Want, niemand kon immers deze Wet meer houden. Daartoe moest dus onder aan de Horeb een altaar worden gebouwd, hetgeen geestelijk op het offer van Christus wees, en de stenen tafelen der Wet moesten daarna in de ark des verbonds worden gelegd, met het verzoendeksel erop, dat jaarlijks met bloed bestreken moest worden door de hogepriester, geestelijk heenwijzende op Christus die het Einde der Wet was/is, een iegelijk die in Hem gelooft, Rom. 10:4. Zo is dan de Liefde de vervulling der Wet, Rom. 13:10. Zolang de Wet dus nog werkzaam is in de ziel van een overtuigde zondaar, en nog niet van verdoemende kracht is ontdaan en gestild, kan het Evangelie aldaar (nog) geen kracht doen. Want, een ziel is onder de heerschappij der dienstbaarheid der Wet of verkeert geestelijk onder de vrijheid

van het Evangelie, Rom. 6:14. Een ziel kan dus NOOIT onder de heerschappij van beiden verkeren. De wet is een jagende bloedwreker, en het Evangelie is de vervulling van die eisende Wet. Hoe wordt dan die ziel verlost van de heerschappij van zijn eerste man? Precies zoals Van der Groe het hierboven in zijn citaat heeft gezegd, namelijk door te sterven. Net eender als Christus Zijn leven aflegde onder de toorn van Zijn Vader, en stierf in gehoorzaamheid onder de vloek- en doem van Gods heilige Wet tot een volkomen betaling. Zie daar het teken van Jona den Profeet. Hij ging in gehoorzaamheid overboord, en Zijn Kerk in ongehoorzaamheid. En alzo wordt de Kerk geestelijk met Hem een plant in Zijn sterven, maar ook geestelijk één plant in Zijn opstanding, nadat zij de vloek over hun zonden in Zijn dood en graf hebben achtergelaten. Dit is de geestelijke betekenis van Romeinen 6:4-8. Lees hier nogmaals : “Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven.”

Ja lezer, hoe is het in de wereld dan toch mogelijk, dat dominee Mallan stellig blijft leren, dat een zondaar het leven in Christus kan hebben, zonder dat die zondaar geestelijk met Hem de kruisdood is gestorven. Wel getrouwd en verenigd zijn met de Bruidegom, maar NIET weten wie Die Bruidegom is, nog minder weten hoe Hij er geestelijk uitziet. Al hetgeen ds. Mallan omschrijft aangaande zijn veronderstelde wedergeboorteleer, is niets anders dan het geloof in de Wet, wat een zondaar nooit zalig maakt. Waarom niet? Omdat de Wet niet uit het geloof is, lees hier: “Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven, Gal. 3:12” De overtuigingen, die naar Rom. 3:20, dus ook afkomstig uit de Wet zijn, is dus ook NIET uit het geloof. De apostel zegt hier zeer duidelijk, dat een ziel alleen het geestelijk leven kan bekomen, wanneer hij de Wet, doet. C.q. volkomen kan houden, en kan volbrengen. Maar, wie kan dat? Immers niemand, en daarom ligt de mens vervloekt onder de toorn van God over de zonde. Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven, Gal. 3:10-11. De rechtvaardige zal uit het geloof leven, staat hier toch duidelijk.

Door het geloof in Christus, met Wie hij door dat geloof verbonden en verenigd is geworden. Met Wie dan verenigd? Met Christus Die hij kent, Die hij volkomen vertrouwt, en in Wiens werk hij mag toestemmen, leerde Abraham Hellenbroek. Jezus Christus is een Middelaar van verwerving, maar ook van toepassing. Wat Hij in de tijd voor Zijn Kerk heeft verworven, past Hij in de tijd ook geestelijk toe bij Zijn verkorenen. Hoe past Hij dit dan toe? Door de weg van de kruis- en vloekdood, hebben wij u reeds meerdere malen gezegd. Lees hier ook de twaalfde bijlslag van Boston:

“Nu is de tijd gekomen wanneer de mens slingerend tussen hoop en wanhoop, zich voorneemt om TOT CHRISTUS TE GAAN ZOALS HIJ IS; en derhalve, gelijk een stervend mens zich uitstrekt juist voor zijn adem uitgaat, zo vergadert hij al de gebroken krachten van

zijn ziel bijeen, beproeft om te geloven en in zekere mate grijpt hij Jezus Christus aan. En nu hangt de rank daar aan de oude stam, bij een enkele tak van een natuurlijk geloof, voortgebracht door de natuurlijke sterkte van iemands eigen geest, onder een allerdrukkendste noodzakelijkheid Ps. 78:34, 35; Als Hij ze doodde, zo vraagden zij naar Hem, en keerden weder, en zochten God vroeg. En zij gedachten dat God hun rotssteen was en God de Allerhoogste hun Verlosser; Hosea.8:2. Dan zullen zij tot Mij roepen:mij God! Wij, Israël kennen U! Maar de Heere, voorhebbende Zijn werk te voltooien, brengt dan nog een andere slag toe, waardoor de rank geheel afvalt. De Geest van God ontdekt overtuigend aan de zondaar zijn uiterste onvermogen om enig ding te doen dat goed is; en dus sterft hij, Rom.7:9. Die stem slaat krachtadig alles overstemmend en verbrijzelend door zijn ziel: Hoe kunt gij geloven? Joh.5:44. Gij kunt niet meer geloven, dan dat gij uw hand tot den hemel zoudt strekken en Christus vandaar nederbrengen! En dus ziet hij ten laatste dat hij zichzelf in eeuwigheid niet kan helpen, door werken noch door geloven; en niets meer hebbende om te blijven hangen aan de oude stam. valt hij daarom af.. En terwijl hij dus in de uiterste verlegenheid is, ziende zichzelf waarschijnlijk weggevaagd te zullen worden door de vloed van Gods toorn; en nochtans onmachtig om zo veel als zijn hand uit te steken om een tak aan te grijpen van de Boom dse levens, groeiende aan de zijde der rivier, DAAR WORDT HIJ OPGENOMEN EN INGEENT IN DEN WAREN WIJNSTOK, DE HEERE JEZUS CHRISTUS, DIE HEM GEEFT DE GEEST DES GELOOFS.” (Zie daar de rechtvaardiging en de wedergeboorte door het geloof in Christus, volgens Thomas Boston.)

Over wat ds. Mallan opmerkte over de discipelen van de Heere Jezus, wil ik u verwijzen naar de weerlegging die ik hier onlangs over schreef:

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2009/06/standenleer-dwalingen-weerlegd.pdf>

Om nu misschien nog iets te mogen zeggen over de tekst, waarvan uiteindelijk de vraag werd gesteld. Wat mij trof is, dat de vraagsteller middels een oprechte vraag, opmerkt dat hij 36 jaar geleden vertroost is geworden vanuit deze woorden, maar ook erkent dat deze onderstaande woorden uit de zendbrief van Petrus nog wel bewaarheid aan zijn ziel moet worden. “Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren, tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Tot een onverderfelijke, en onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u, Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is, om geopenbaard te worden in den laatsten tijd, 1 Petrus 1:3-5.” Ik weet natuurlijk niet hoedanig deze man uit deze woorden vertroost is geworden. Ik ben daar immers niet bij geweest. Ik weet niet met welk een kracht, of na welk een onhoudbare zielenneed dat aan zijn ziel is geschonken. Wanneer het voor deze man een zaak van omkomen in zijn ellende voor God was, en hij deze woorden kreeg, die hem heil, vrede en blijdschap bracht, die alle verstand te boven ging, dan was de vrucht op deze vertroosting, de aanbidding in de ziel tot God, dan is deze man verlost. Zo niet, dan moeten we ook eerlijk opmerken, dat deze man zich dan met deze woorden wellicht te vroeg heeft vertroost. Al was het zoet, liefelijk en zeer mildadig, dan heeft hij er iets van mogen smaken, maar (nog) niet geestelijk ervan mogen eten. De zonden, dewelke de reden en oorzaak zijn van uw geestelijke doodstaat voor God, moeten daarom nog worden weg worden genomen. Hoe worden die dan weggenomen? Wanneer God het recht der wet in uw ziel rechtvaardig komt op te eisen, Rom. 8:3-4, gelijk Jozef destijds deed bij zijn broederen. Jozef zocht naar de gerechtigheid, en

vond tenslotte de ongerechtigheid in de harten van zijn zgn. vrome broeders. Maar, toen zij voor die gestreng onderkoning tenslotte in het stof mochten gaan, waren het goddeloze broeders, en toen kon Jozef zich pas aan hen openbaren, als een behouder ten leven, als een Safnath Pahaneah. Want, alleen diegenen die vermoeid en belast herwaarts tot Hem gaan, kunnen en mogen van Zijn Lichaam eten, omdat ze tot Zijn Lichaam zijn getrokken, door de trekkende liefde des Vaders, Joh. 6:37-58, middels een weg recht en gerechtigheid, Jes. 1:27, waarbij God betaling eiste, en zij niet meer tot betaling hadden, in een oogwenk verloren gingen, en in Zijn liefdesarmen vielen, omdat Hij het voor hen ging betalen. Hoe kan ik dan weten, of dit aan mijn ziel is toegepast, en of er voor mij is betaald geworden? Dan antwoord ik u: hoe weet een moeder hoe zij haar kindje heeft gebaard? Dat ging door de barensweeën heen. Maar nu het geheim! Toen het voor die barendende moeder niet meer kon, en zij gekomen was aan het einde van al haar krachten om te baren, toen werd haar kindje geboren en op haar buik gelegd, waarna alle verdriet, benauwdheden, en ellende opeens verdween, en daar een innerlijk blijdschap en vrede overbleef die alle verstand te boven ging, naar Joh. 16:21 en Fil. 4:7. Plaats dit geestelijk over, en pas dit op uzelf toe, trap en mate kunnen verschillen, en u weet of Christus in uw arme verloren ziel geboren is geworden. Geliefde lezer, wanneer u dit mag kennen, dan bent u vrij gesteld van schuld, straf, vloek, hel, oordeel en verdoemenis. Dan bent u vrij, voor eeuwig vrij, en hoeft u niets meer. Want, dan is het voor u, volkomen volbracht. Deze volbrachte zaak is dan in een weg van nood en dood aan uw arme verloren ziel toegepast geworden, net als hoe die moeder kindje baarde. Want het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in kracht, 1 Kor. 4:20. Dan moet ge alleen nog licht over geschonken licht ontvangen, wat ge in Hem deelachtig bent geworden. Zo niet, dan bent u wellicht te vroeg vertroost geworden. Heb dan geen rust al eer ge deze benodigde zaak heb mogen ontvangen. Maar, ga toch uit van deze dienstbare leer der Judaïsten, waarin velen of té vroeg of te laat vertroost worden...!! Tenslotte gaan we nog een stukje lezen uit Ezechiël 34:

“En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende: Mensenkind! profeteer tegen de herders van Israëel; profeteer en zeg tot hen, tot de herders: Alzo zegt de Heere HEERE: Wee den herderen Israëls, die zichzelf weiden! zullen niet de herders de schapen weiden? Gij eet het vette, en bekleedt u met de wol, gij slacht het gemeste, maar de schapen weidt gij niet. De zwakke sterkt gij niet, en het kranke heelt gij niet, en het gebrokene verbindt gij niet, en het weggedrevene brengt gij niet weder, en het verlorene zoekt gij niet; maar gij heerst over hen met strengheid en met hardigheid. Alzo zijn zij verstrooid, omdat er geen herder is; en zij zijn als het wild gedierte des velds tot spijze geworden, dewijl zij verstrooid waren. Mijn schapen dolen op alle bergen en op allen hogen heuvel, ja, Mijn schapen zijn verstrooid op den gansen aardbodem; en er is niemand, die er naar vraagt, en niemand, die ze zoekt. Daarom, gij herders! hoort des HEEREN woord! Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik niet! Omdat Mijn schapen geworden zijn tot een roof, en Mijn schapen al het wild gedierte des velds tot spijze geworden zijn, omdat er geen herder is, en Mijn herders naar Mijn schapen niet vragen; en de herders weiden zichzelf, maar Mijn schapen weiden zij niet; Daarom, gij herders! hoort des HEEREN woord! Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan de herders, en zal Mijn schapen van hun hand eisen, en zal ze van het weiden der schapen doen ophouden, zodat de herders zichzelf niet meer zullen weiden; en Ik zal Mijn schapen uit hun mond rukken, zodat zij hun niet meer tot spijze zullen zijn. Want zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen, en zal ze opzoeken. Gelijk een herder zijn kudde opzoekt, ten dage als hij in het midden zijner verspreide schapen is, alzo zal Ik Mijn schapen opzoeken; en Ik zal ze redden uit al de plaatsen, waarhenen zij verstrooid zijn, ten dage der wolke en der donkerheid. En Ik zal ze uitvoeren van de volken, en zal ze vergaderen

uit de landen, en brengen ze in hun land; en Ik zal ze weiden op de bergen Israëls, bij de stromen en in alle bewoonbare plaatsen des lands. Op een goede weide zal Ik ze weiden, en op de hoge bergen Israëls zal hun kooi zijn; aldaar zullen zij nederliggen in een goede kooi, en zullen weiden in een vette weide, op de bergen Israëls. Ik zal Mijn schapen weiden, en Ik zal ze legeren, spreekt de Heere HEERE. Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken; maar het vette en het sterke zal Ik verdelgen, Ik zal ze weiden met oordeel. Want gij, o Mijn schapen! de Heere HEERE zegt alzo: Ziet, Ik zal richten tussen klein vee en klein vee, tussen de rammen en de bokken. Is het u te weinig, dat gij de goede weide afweidt? Zult gij nog het overige uwer weide met uw voeten vertreden? En zult gij de bezonkene wateren drinken, en de overgelatene met uw voeten vermodderen? Mijn schapen dan, zullen zij afweiden, wat met uw voeten vertreden is, en drinken, wat met uw voeten vermodderd is? Daarom zegt de Heere HEERE alzo tot hen: Ziet Ik, ja, Ik zal richten tussen het vette klein vee, en tussen het magere klein vee. Omdat gij al de zwakken met de zijde en met den schouder verdringt, en met uw hoornen stoot, totdat gij dezelve naar buiten toe verstrooid hebt; Daarom zal Ik Mijn schapen verlossen, dat zij niet meer tot een roof zullen zijn; en Ik zal richten tussen klein vee en klein vee. En Ik zal een enigen Herder over hen verwekken, en Hij zal hen weiden, namelijk Mijn knecht David; die zal ze weiden, en Die zal hun tot een Herder zijn. En Ik, de HEERE, zal hun tot een God zijn; en Mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen, Ik, de HEERE, heb het gesproken.”

Ten laatste wilde ik u even laten lezen wat Maarten Luther en Johannes Calvijn over de wedergeboorte hebben opgemerkt:

Maarten Luther over de wedergeboorte

Het Evangelie slaat alles neer wat iets kan doen, uit bloed, vlees, natuur, verstand, kennis, lering, wet, vrije wil, met al hun krachten, zodat niemand door zijn leringen, werken, kennis en vrije wil zo vermetel zou zijn iemand te helpen of iemand te laten helpen tot het Koninkrijk van God. Dat echter dit alles verworpen wordt en iedereen naar de geboorte uit God zou trachten. (...) In deze zaak houdt ieder maar wat hij wil, wanneer hij alleen maar weet dat het allemaal geheel nutteloos is en geen goed doet wat buiten de geboorte uit God is. Want als het iets nuttigs geweest zou zijn dan had de evangelist, omdat hijzelf zo nauwkeurig zoekt, dat zonder twijfel naast de geboorte uit God geplaatst en die Goddelijke geboorte niet alléén geprezen hebben. Kirchenpostille 1522, 10.1.1, 231, 1-16.

Daarom moet u weten dat de Goddelijke geboorte niets anders is dan het geloof! Hoe gaat dat dan toe? Hierboven is gezegd dat het Licht van de genade het natuurlijke licht van het verstand bestrijdt en verblindt. Wanneer dan nu het Evangelie komt en het Licht van de genade verkondigt, dat een mens niet doen of leven mag naar zijn eigen inzichten, maar zijn natuurlijke licht verworpen, gedood, en ondergegaan moet zijn..., wanneer de mens dit getuigenis aanneemt en dát volgt: zijn licht en zijn mening overgeeft, graag een dwaas wil zijn, en zich wil laten leiden, onderwijzen en verlichten, zie, zo wordt hij in zijn voornaamste deel, dat is, in zijn natuurlijk licht verandert. Dan gaat het oude licht onder en gaat een nieuw licht op, namelijk het geloof. Dat volgt hij na in leven en sterven, hangt alleen aan het getuigenis van Johannes of het Evangelie. Hij zal alles daarom verlaten wat hijzelf heeft of kan doen. Zie, zo is hij nieuw geboren uit God door het Evangelie waar hij in blijft, en laat

zijn eigen licht en eigen verwaandheid varen. Zoals Paulus zegt: Ik heb u in Christus door het Evangelie voortgebracht (1 Korinthe 4:15). Of Jakobus: Hij heeft ons gebaard naar Zijn wil, door het Woord der Waarheid, opdat wij eerstelingen Zijner schepselen zouden zijn (Jakobus 1:18). Vandaar dat de Petrus ons 'nieuw geboren kindertjes van God' noemt (vgl. 1 Petrus 2:2). Daarom wordt het Evangelie de baarmoeder (uterus) van God genoemd, dat Hij ons daarin ontvangt, draagt en baart, zoals een vrouw een kind in haar baarmoeder ontvangt, draagt en baart, zoals ook Jesaja zegt: Hoort naar mij gij overgebleven arm volkje van Jakob, die ik draag in mijn schoot (vgl. Jesaja 46:1). Kirchenpostille 1522, 10.1.1, 231, 16 - 232, 16.

Zie, wanneer nu het licht, verstand en de oude verwaandheid gedood is, duisternis is, en in een nieuw licht verandert wordt. Dan moet ook volgen dat het hele leven en alle vermogens van de mens veranderd worden. Want waar het verstand ondergaat, dan gaat de wil er achteraan; waar de wil ondergaat daar gaat de liefde en lust er achteraan. En zo moet de gehele mens in het Evangelie 'kruipen' en daar nieuw worden, en de oude huid uittrekken; zoals de slang doet, wanneer haar huid oud wordt zoekt ze een nauwe speet in de steenrots, daar kruipt zij doorheen en stroopt haar huid af en laat die buiten voor het gat liggen. Zo moet de mens ook in het Evangelie en Gods Woord zich begeven en getroost de beloften vertrouwen. Hij zal niet liegen! Zo trekt hij zijn oude huid af, laat zijn licht buiten, zijn verwaandheid, zijn wil, zijn liefde, zijn lust, zijn verstand, zijn werken en wordt zo een geheel andere en nieuwe mens, die alle dingen anders ziet dan voorheen. Die anders inziet, anders oordeelt, anders denkt, anders wil, anders spreekt, anders liefheeft, anders verlangt, anders werkt en loopt als voorheen. Hij kan daarna alle standen en werken van alle mensen onderscheiden, of zij goed of slecht zijn, zoals de heilige Paulus zegt: Maar de geestelijk mens onderscheid alle dingen en wordt door niemand onderscheiden (1 Korinthe 2:15). Dan ziet hij duidelijk wat voor grote dwazen allen zijn die met werken vroom willen worden. Daar geeft hij dan geen cent meer voor alle geestelijken, monniken, bisschoppen, paus, tonsuur, pijen, kappen, rookwerk, klokken luiden, kaarsen branden, zingen, orgelspelen, bidden en hun hele uiterlijke bestaan. Hij ziet nu, hoe dat alles enkel afgoderij en dwaas gehuichel is, juist zoals het volk Israël de Baäl, Astaroth, en het gouden kalf in de woestijn aanbeden hebben (Exodus 32, 1 vv), wat zij voor een kostelijke zaak hielden door hun oude licht van hun eigenzinnige en verwaande verstand. Kirchenpostille 1522, 10.1.1, 233, 7 - 234, 11.

Hieruit ziet u nu duidelijk dat om kinderen Gods te worden - uit God geboren te zijn - geen bloedverwantschap, geen vriendschap, geen geboden, geen leringen, geen verstand, geen vrije wil, geen goede werken, geen goed leven, geen Kartuizer orde, geen geestelijke stand - al zou die de engelen gelijk zijn - nuttig of behulpzaam zal zijn, ja, alleen maar hinderlijk is. Want waar het verstand niet reeds tevoren vernieuwd en in dit bestaan als een goed gereedschap is, valt het verstand er op aan, verhardt en verblindt zich daarin, zodat het nooit meer - of zeer moeilijk - hiervan te verlossen is, en meent dat haar bestaan en stand rechtvaardig en goed is. Zij is razend en woedend tegen allen, die dit bestaan verachten en verwerpen. Op deze wijze moet de oude mens blijven. God en Zijn genade - Christus en Zijn Licht - vijandig, moet Johannes - Christus' getuige - het hoofd afgeslagen worden en mensenleringen daarvoor in de plaats opgericht. Zoals nu in het pauselijke en geestelijke bestaan het spel met volle pracht en macht doorgaat. Waar zij allen tezamen niets van deze Goddelijke geboorte weten, lallen en brallen met hun leringen en geboden van verschillende werken, waarmee zij genade willen ontvangen, maar zij steken nog steeds in hun oude huid. Dit zal echter waar blijven, wat de apostel gezegd heeft: Niet uit bloed, niet uit de wil van het vlees of de man,

maar uit God geschiedt deze geboorte (vgl. Johannes 1:13), er moet gewanhoopt worden aan onze wil, werken en leven, omdat die door het valse, eigenzinnige, zelfzuchtige licht van het verstand vergiftigd zijn. Voor alle dingen moet men de stem en het getuigenis van Johannes de dooper horen en zijn geloof navolgen. Dan zal het Licht – Christus – ons verlichten, nieuw maken en macht geven om kinderen van God te worden. Daarom is Hij gekomen en mens geworden! Kirchenpostille 1522, 10.1.1, 234, 11 – 235, 14.

Uit de catechismus van Geneve

Vr.324 Om ons de waarheid van beide des te duidelijker te doen kennen, zullen wij over beide afzonderlijk handelen. Ten eerste, wat is de betekenis van de Doop?

Antw. : Die heeft twee delen. Want hier wordt de vergeving van de zonden, en voorts de geestelijke wedergeboorte afgebeeld. Ef. 5 : 26; Rom. 6 : 4.

Vr. 325 Welke gelijkenis heeft het water met deze zaken om die voor te stellen?

Antw. : De vergeving der zonden is namelijk een soort bad, waardoor de zielen van hun vlekken gereinigd worden, niet anders dan de vuilheid van het lichaam door water afgewassen wordt.

Vr. 326 Hoe is het bij de wedergeboorte?

Antw. : Omdat het begin daarvan is de doding van onze natuur, doch het doel dat wij nieuwe schepselen zullen zijn, wordt er ons een afbeelding van de dood voorgesteld in het werpen van water op het hoofd; en een afbeelding van het nieuwe leven, daarin, dat wij niet in het water ondergedompeld blijven, maar slechts voor een ogenblik ondergaan als in een graf, om er dadelijk uit op te komen.

Vr. 327 Denkt gij dan dat water een bad is voor de ziel? 1 Petr. 1 : 19; 1 Joh. 1 : 7.

Antw.: In het geheel niet. Want het is een gruwel, deze eer aan het bloed van Christus te ontrukken, dat daartoe uitgestort is, opdat Hij ons na afwassing van al onze vlekken, zuiver en onbevlekt voor God zou maken. En wij verkrijgen namelijk de vrucht van deze reiniging, wanneer de Heilige Geest onze

gewetens met dat heilige bloed besprengt. Doch in het sacrament hebben wij de verzegeling. Maar kent gij aan het water anders niets toe dan dat het alleen maar een afbeelding is van de afwassing? Ik ben van gevoelen, dat het zó een afbeelding is, dat de waarheid er tegelijk mee verbonden is. Want God bedriegt ons niet, wanneer Hij ons Zijn gaven toezegt. Dientengevolge is het zeker, dat èn de vergeving der zonden, èn de vernieuwing van het leven ons in de Doop worden aangeboden, en door ons worden ontvangen.

Vr. 329 Wordt deze genade zonder onderscheid in allen vervuld?

Antw. : Velen sluiten door hun ongerechtigheid de weg daarvoor toe, en bewerken dat zij voor hen tevergeefs is. Zo komt de vrucht niet dan aan de gelovigen alleen toe. Maar daardoor vervalt niets van de aard van het sacrament.

Vr. 330 Vanwaar komt echter de wedergeboorte?

Antw. : Van de dood van Christus en de opstanding te samen. Want deze kracht schuilt er in Zijn dood, dat daardoor onze oude mens gekruisigd wordt, en de verdorvenheid van onze natuur op zekere wijze begraven wordt, om niet meer in ons te regeren. Maar dat wij hervormd worden tot een nieuw leven, om Gods gerechtigheid te gehoorzamen, dat is de weldaad van de opstanding.

Vr. 331 Hoe worden door de Doop ons deze goede dingen toegebracht?

Antw.: Omdat wij, tenzij wij de ons hier aangeboden beloften onvruchtbaar maken door ze te verachten, met Christus bekleed worden, en met Zijn Geest begiftigd.

Vr. 332 Wat moeten wij echter doen om de Doop recht te gebruiken?

Antw.: Het rechte gebruik van de Doop is gelegen in geloof en boetvaardigheid, dat is, dat wij allereerst met een zeker vertrouwen des harten vaststellen, dat wij van alle vlekken door het bloed van Christus gereinigd, Gode behagen; voorts dat wij zelf gevoelen dat Zijn Geest in ons woont, en dit door werken bij de anderen betonen; en dat wij ons voortdurend oefenen in het overdenken, zowel van het doden van het vlees, als van de gehoorzaamheid aan de gerechtigheid van God.

Wie oren heeft om te horen, die hore!